

Tekst: Johannes 12: 12-19
Thema: Huilen of lachen?
Bijzonderheid: Palmpasen

Liturgie: Welkom
Aansteken van de paaskaars
Zingen: EL 408: 1,2,3,4: Hosanna, hosanna de Koning komt
Begroeting
Zingen: El 408: 5
Uitleg Palmpasen
Bernetsjerke
Projectlied: Nieuw leven
Gebed
Zingen: Gezang 173: 1,2
Lezen: Johannes 12: 1-11
Zingen; Gezang 173: 3,4
Lezen: Johannes 12: 12-19
Zingen: Gezang 173: 5
Preek: Huilen of lachen?
Zingen: Gezang 75: 1,2,3
Dankgebed
Collecten
De kinderen komen binnen
Zingen: Gezang 448: 1,4
Zegen
Zingen: Gezang 456: 3

Beste mensen,

Johannes tekent hier een bijzonder plaatje.
Eigenlijk een plaatje van ons leven.

We zien in Johannes 12 een groep mensen, die blij en enthousiast is.
Ze zwaaien met die palmtakken en ze roepen het uit:

Hosanna! Gezegend hij die komt in de naam van de Heer, de koning van Israël.

Ik weet wel: hun blijdschap en hun enthousiasme zijn van korte duur.
Morgen is het weer heel anders.
Maar vandaag is het feest.
Heden is het: Hosanna!

Johannes laat ons ook een andere groep zien.
De groep van de farizeeën
En moet je hun gezichten eens zien. Wat kijken ze zuur.
Hier worden ze echt niet vrolijk van.
Al hun werk is voor niets geweest.
Al hun plannen om Jezus tegen te houden zijn op niets uitgelopen.
In vers 19 zeggen ze het tegen elkaar:

We hebben niet bereikt. Kijk maar: de hele wereld loopt achter hem aan.

En ik weet wel: hun plannen zijn duivels.
Ze komen voort uit haat en jalouzie.
Ze kunnen het niet uitstaan dat al die mensen Jezus volgen.

Daar willen ze maar wat graag een stokje voor steken.
Lazarus moet maar weer terug in het graf.

Dat zou al flink schelen.
Maar Jezus moet ook aangepakt worden.
Ze moeten die praatjesmaker en die Godslasteraar de mond snoeren.
Desnoods door hem te doden.

Maar ik ga nu even terug naar hun teleurstelling. Want dat is heel herkenbaar.
Dat je plannen op niets uitlopen en dat alles je bij de handen afbreekt.
Dat is ook het leven.

Ons leven is niet alleen maar vrolijkheid en blijheid.
Dat zou je wel willen en dat zou je maar wat graag willen blijven vasthouden.
Maar dat lukt je niet.
Ons leven kent ook teleurstellingen en tegenslagen.

Het kan heel ander gaan dan je had gedacht.
Je had het plan om een grote klus aan te pakken.
Je had alle goed voorbereid en met veel enthousiasme ben je er aan begonnen.
Maar toen opeens ... er gebeurde iets, waardoor jouw project helemaal stil kwam te liggen.

Ons leven.
Ja, het is kostbaar.
Heel kostbaar.

Maar het is ook kwetsbaar.
Heel kwetsbaar.

Je kunt ziek worden.
Een ongeluk kan een streep halen door al je plannen.
Lichaamsfuncties kunnen uitvallen.
Er kunnen ook tijden zijn, dat je zo graag iets wilt, maar dat het niet meer gaat. Dat het niet meer kan.

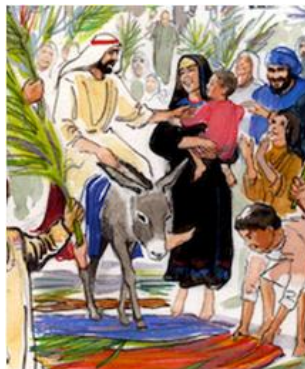
En dat geldt niet alleen voor ouderen.
Als het lopen minder wordt en als de krachten afnemen.

Het geldt voor jonge mensen net zo goed.
Zo kwetsbaar ben ik ook.
Zo kwetsbaar zijn we allemaal.
Er hoeft maar dit te gebeuren en alles staat stil.
Een verschrikkelijke klap en we zijn nergens meer.

Ik kijk weer naar dit gedeelte in Johannes 12.
Want tussen al die mensen (mensen) zie ik Jezus.
En moet je eens kijken, hoe Hij daar tussen is.
Op een ezel!

Niet op een hoog paard.
Niet verheven boven al die mensen.

Nee, op een ezel.
Dat is nederig.
Dat is laag bij de grond.
Dat is op ons niveau.
Op oogniveau.
Op contactniveau.

Kijk eens naar dat kind op het plaatje.
Zo komt Jezus tussen al die mensen.
Tussen de mensen die juichen en die blij zijn.
Maar ook tussen die mensen, die daar staan te mopperen en die diep teleurgesteld zijn.

Op een ezel.
Daar zit ook nog een andere betekenis in.
Want een ezel is een dier, dat ontzettend veel kan dragen.
Je hebt misschien wel eens zo'n plaatje gezien van een ezel, die bepakt, bezakt en beladen is.
Het is echt een lastdier.

En op zo'n dier zit Jezus.
Dat is best bijzonder.
Want dat is Jezus eigenlijk ook.
Een ezel.
Nee, niet als scheldwoord.
Maar wel als lastdrager.

Jezus is gekomen om een gigantische last op zich te nemen.
De last van onze zonden en de schuld van de hele wereld.
Dat hele pakket nam Hij op zich en dat droeg Hij van ons weg.
Daar gaat Hij mee naar het kruis toe om daarvoor te betalen met zijn eigen leven en met zijn eigen bloed.

Daarom gaat Hij naar Jeruzalem.
En Jezus weet, wat Hem daar te wachten staat.
Dat heeft Hij zelf ook aangekondigd.
Niet één keer maar wel tig keer.
Ik ga naar Jeruzalem om daar sterven.
Om daar mijn leven te geven als losprijs voor velen.

Maar dat is heavy.
Dan komt al die vrolijkheid van de mensen wel in een ander licht te staan.

Je hebt wel eens van die situaties, dat je niet weet of je nou moet huilen of moet lachen.
Zo'n situatie heb je hier ook.
Moet ik nou mee doen met die mensen?
Moet ik ook gaan juichen?
Kan ik lachen?
Of moet ik nou huilen, omdat deze intocht wel heel zwaar beladen is geworden?
Dat is best wel lastig.

Maar nu even terug naar al die minsken.
Want hadden die dan niet door, dat Jezus Jeruzalem ingaat om te sterven?
Nee, dat hadden ze niet door.
Ze waren juist in een euforiestemming.
Ze hadden gehoord, wat Hij bij Lazarus had gedaan en de mensen hadden daarna Lazarus ook gezien en gesproken.
Nou, maar dat had een impact.
De mensen werden nog enthousiaster.
Ze waren gewoon niet meer te stuiten.
Want deze man kan bijzondere dingen doen.
Hij is in staat om echt verandering te brengen.
Hij kan hun bevrijden van de Romeinen.
Hij zal naar de macht grijpen en hun koning worden.
De koning van Israël.

En als ze dan ook dit nog zien: Jezus op ezelsveulen, nou, dan gaan ze helemaal uit hun dak.
De oude woorden gaan leven.
Hun koning rijdt Jeruzalem binnen.
Een nieuw tijdperk gaat beginnen.

Hier, pak aan.
Jij ook een palmtak.
En juich mee.

Kom, ga met ons en doe als wij.

Maar was er dan echt niemand die doorhad, waar Jezus naar toe ging?
Zelfs niet één van de discipelen? Want die hebben het toch meerder keren uit Jezus' mond gehoord?

Nee, ook zij hadden het op dat moment niet door.

Maar wacht eens even, er was er toch één, die het wel door had.
Een vrouw, die de voeten van Jezus' zalfde met olie en die ze met haar haar afdroog.
Maria, de zus van Lazarus.
Maria, die het goede deel had uitgekozen en die graag zat aan de voeten van Jezus.

Zij had het door en daarom zalfde zij Zijn voeten voor Zijn begrafenis.
Dus er was er toch één, die het doorhad.

Maar de rest ... nee, die had dat niet door.

Ik kom weer terug op die vraag, of ik nou moet huilen of moet lachen?

Lieve mensen, dat weet ik eigenlijk niet.
Het leven is zo grillig.
Je kunt vandaag heel vrolijk zijn en het gevoel hebben dat je alles aankunt.
Maar morgen kan dat weer heel anders zijn. Dat je down bent en dat je je denkt: *Hoe kom er deze dag doorheen?*

En dan kijk maar weer naar Jezus op die ezel.
Hij weet wat Hem straks te wachten staat.
En toch vlucht Hij niet weg.

Dat grijpt me aan.
En moet ik nou huilen of moet ik lachen?
Ik weet het even niet.

Maar door al die vertwijfeling heen gaat Jezus verder.
En wat een liefde laat Hij dan zien.
Wat een bewogenheid voor al die minsken.
Voor die lachende mensen.
Maar ook voor de balende en teleurgestelde mensen.
Voor hoopvolle mensen.
En ook voor mensen die het niet meer zien zitten.

Jezus gaat verder.
Naar het kruis.
Naar het graf.
En Hij gaat nog verder.
Hij gaat dwars door de dood en het graf heen!
Jazeker, er dwars doorheen.
Hij baant een weg door al ons verdriet en door al onze tegenslagen heen.
Hij baant zelfs een weg dwars door de dood heen.

Een weg niet alleen voor Lazarus.
Maar die weg is er ook voor jou en mij.

In je leven kan het mooi zijn.
Er zijn momenten dat je echt kunt lachen.
Dat je licht met tranen in je ogen.

Maar het leven kent ook die andere kant.
Soms is het leven meer huilen dan lachen.
Het kan heel donker worden in je leven.

En toch ... de weg is gebaad.
Achter in die donkere tunnel schijnt licht.
Een hoopvol licht.

Moet ik huilen of lachen?
Als ik om me heen kijk, is er veel verdriet en veel ellende.
Maar als ik verder kijk naar die weg, naar dat licht, ja dan valt er toch een licht van vreugde over het leven.
Jezus zorgt er voor dat ik weer lachen kan.
Echt lachen kan.
Nu en straks helemaal.

Amen

Piet Hulshof, 24 maart 2013